

In search of the Moon

Renée Verberne

Ik zoek een weg naar buiten
De wereld is zo ver niet, al lijkt het soms
alsof ik geketend in een kelder van donker gruis ben opgesloten.
Het enige licht komt door een kier in het plafond; het geeft een
soort geruststelling, van dat er nog een buiten is.
Worstelend met de ketenen probeer ik te ontsnappen, maar hoe meer
ik beweeg, hoe verder ik wegzak in de duisternis..

Schijnend in de verte doet de maan hoopvol een poging om me te
verwonderen, om me mijn ketenen te doen vergeten en om me naar de
buitenwereld te lokken. Ik knijp mijn ogen tot kiertjes en laat
niets anders meer toe dan de maan, laat haar me belichten, me
vasthouden in een omhelzing die steeds steviger wordt, tot ze
samenvalt met de boeien die me tot dan toe in hun greep hadden..
Ik val.

Ik verlaat mijn huidige bestaan,
vervolg mijn zoektocht vanuit een oud gevoel van
afkeer voor de gewoonte.
Want zoekend en verlangend dobberde ik rond in mijn oude wereldje,
een gevoel van onbehagen onderdrukkend.

Ik wil echter niet meer in de veiligheid verkeren. Op glad ijs wil
ik me begeven, échte gevaren trotserend;
want wat voor een bedrieger, wat voor een landverrader ben ik als
ik zwijg en mijn kop in het zand steek voor wat er werkelijk toe
doet?

Geen gemaar, geen gejammer, geen gerelativeer meer!
De pretentieloze knulligheid van mijn bestaan wordt niet meer
overgeslagen, mijn onkunde niet meer weggemoffeld, het gebrek niet
meer onbesproken gelaten.

Echte vrijheid wordt pas dan bereikt wanneer ik ook mezelf bevrijd
van mijn oordelen en verlangens, en wanneer ik eigenwijsheid kan
accepteren als uitingsvorm van eigen vrijheid!

..Ik weet niet waar het einde is maar het is zoek

Wankele vrijheid!

Het is mijn bad: het is weliswaar een wankel bad,
Maar ik ben er koning(in)!

Een bad = soort capsule, een vrijhaven, een wereld binnen een
wereld waarin je jezelf kunt terugtrekken..

Jezelf midden in het centrum van een andere wereld afsluiten,
of opsluiten.

Vrij zijn. Je vrijheid veroveren of heroveren.

Terugtrekken, insluiten is afsluiten.

N.a.v. een tekst van Boris Groys: 'Politics of Installation'

..We used to be one

Mamihlapinatapai; de blik die wordt uitgewisseld door twee mensen die geen initiatief willen of durven nemen om iets aan te bieden, maar wel hopen dat de ander dat doet.

Uit: het Yaghan. Taal die gesproken werd door de oorspronkelijke bewoners van Vuurland.

I swallow the deep
and imagine what it would be like,
to live as the oldest sea monster at the bottom
of the ocean.
I cannot help but wonder how awful lonesome
this live must be, surrounded by endless walls of
water, darkness and sweltering silence every day.

Days are nights, no time that makes a difference, no
light that cares to come and shine..

I swallow the deep
as I swallow all my memories, everything that I knew,
everything that wants to be me goes deep down inside me
and will never come out again.
Unless I call it, that is.
Nothing but darkness will remain,

and nothing but silence will ever be heard again.

I'm
sorry
I
picked
you

Ik voel vluchtig de weergave van het licht reflecties op mijn wang in de altijd schimmige wereld lijken de dingen stil te staan maar toch, ze bewegen in een oneindige wildedans die het bestaan in al haar schijnbaarheid viert en bevestigt. Kale bomen verstard in hun dans, doen me mijn eigen eenzaamheid beseffen de wereld vol snelheid cirkelt in dwaze rondjes maakt me duizelig ik wil eruit iedereen lijkt verblind door de normaliteit - ik niet - ik zie wat ik niet altijd wil zien want verdriet omringd me dan waarom ben IK niet gewoon stil om te luisteren naar alles wat om me heen beweegt?

Wat zoeven nog een gelukkig moment leek, hapert nu en valt dan van zijn troon. Plots is er weer die donkerte die alles in een leeg en grauw gewaad hult. Het blijft even, neemt ons in beslag..

Schaduwts ons oneindig.

Renée Verberne

www.reneeverberne.nl
reneeverberne.blogspot.com

[*reneeverberne@gmail.com*](mailto:reneeverberne@gmail.com)